

Nr 496.

Av herrar **Hagberg** i Stockholm och **Johansson** i Stockholm, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 20, med förslag till allmän förfogandelag m. m.*

När riksdagen nu skall ta ställning till förslaget om ny förfogandelag, som i motsats till hittillsvarande lagstiftning avses få permanent karaktär, kan det på starka grunder ifrågasättas om den bör begränsas på sätt som föreslås i proposition nr 20, dvs. till att gälla vid krig eller krigsfara »eller annan utom riket inträffad utomordentlig händelse», men däremot ej under fredstid. Det som i nuvarande läge framstår som mest påkallat är ju, att samhället ges möjligheter att ingripa i de fall företagsledningar efter gottfinnande inskränker driften eller helt nedlägger den. Flera sådana fall har förekommit eller signalerats under senare tid. Med hänsyn till skadeverkningarna för den berörda arbetskraften och de svårartade följder, som en driftsnedläggelse ej sällan får för hela orten, är det orimligt att avgörandet i dylika ting skall ligga i enskildas händer. Samhällsorganen måste få lagliga befogenheter att kunna ingripa och t. ex. i de fall, då kapitalisterna vägrar att hålla i gång viktig produktion, överta företagen och driva dem i egen regi. Redan förekomsten av sådana befogenheter skulle sannolikt få en viss effekt och samtidigt ge de anställda en känsla av tryggare utkomstmöjligheter.

Vi hemställer,

att riksdagen, med godtagande i övrigt av proposition nr 20, måtte besluta att i den nya förfogandelagens § 1, efter tredje stycket, infoga ett stycke av följande lydelse:

»Vägrar företag eljest att hålla i gång viktig produktion och skada härav vållas den berörda arbetskraften och samhället, exempelvis den kommun inom vilken det är beläget, äger Konungen förordna att vad i 2 § första stycket samt 3—9 §§ stadgas skall äga tillämpning.»

Stockholm i januari 1954.

H. Hagberg.

Gustav Johansson.
